

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ 14<sup>ΟΥ</sup>

Η μικρούλα νηστή του διαδочου. Η ένδεκατης πριγκίπισσα πού γοητεύει την αλή της Γαλλίας. Ένας περιεργός γάμος. Όπου ο διαδочος ερχαταλείπει δια της βίας την νυφική πατάδα. Χαριτωμένα ανέκδοτα. Οι έρωτες της Δουκίσσης της Βουργουνδίας. Η ηλιάρχα ύποκόμισσα. Τα πάθη του μαρκησιού. Πώς τόν εξέριξαν στην Ισπανία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.



ΙΑ άτι τις πού ενδιαφέρουσες φωτοιογονίες της Αύλης του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου 14ου, ήταν κι η μικρή δούκισσα της Βουργουνδίας, γυναικα του δουκός της Βουργουνδίας και διαδόχου του βασιλικού θρόνου, της οποίας θα σάς διηγηθώμε σήμερα μερικές χαριτωμένες λεπτομερείς της ζωής της.

Η μικρή δούκισσα ήταν μόλις ένδεκα χρονών, όταν έφτασε στη γαλλική Αύλη. Ήταν κόρη του δουκός της Σαβοΐας, και σύμφωνα με μια συνθήκη πού είχε συναφθεί πριν από χρόνια μεταξύ του βασιλέως και της πανίσχυρης έννομομένη του, την οποία όνόμαζε με σεβασμό και με οικειότητα «βασιλιάς».

πατέρα της και του βασιλέως της Γαλλίας, έπρεπε μόλις μεγάλωσε να στείλει στο Παρίσι, για να γίνει γυναικα του διαδόχου.

Η ύποδοχη πού της έκανε ο βασιλέως της Γαλλίας ήταν λαμπροτάτη. Ο Λουδοβίκος έβρισκε καταγοητευμένος μαζί της, με την όμορφιά της, με την παιδαγωγική άρεσεία της, αλλά και με το πνεύμα της, το οποίο ήταν πολύ έξαφρητικό για την ηλικία της. Μέσα σε όχτω μέρες η μικρή πριγκίπισσα είχε μαγειρέψει κυριολεκτικώς και τον βασιλέα και την πανίσχυρη έννομομένη του, την κυρία ντε Μαντενόν, την οποία όνόμαζε με σεβασμό και με οικειότητα «βασιλιάς».

Ανεύσει μετά την θάψει της πριγκίπισσας ο Λουδοβίκος έβγαλε μια διαταγή, με την οποία κανόνισε τον τρόπο με τον οποίο η μικρή πριγκίπισσα θα ζούσε στο έξής στο βασιλικό παλάτι. Έτσι όρισε ότι θα έτρωγε μόνη της και θα την εσθόριζε η δούκισσα ντε Λούνε, ότι από τις άλλες κυρίες της Αύλης θα έβλεπε έκείνες μονάχα, στις όποιες αυτός θα έδινε ειδική άδεια, ότι δεν θα έπερανότο να παρουσιάζονται στις διάφορες συγκεντρώσεις της Αύλης, και ότι ο μνηστήρ της ο διάδοχος, δούξ της Βουργουνδίας, θα της έκανε έπισκεψη μια φορά στις δέκα πέντε μέρες και οι άδελφοί του μια φορά στο μήνα. Η πριγκίπισσα ζούσε έτσι με όλη της την άντα. Ο μόνος πού την έβλεπε κάθε μέρα ήταν ο γηραιός βασιλέως, ο πεθερός της, ο οποίος ευχαριστιόταν να συνομιλή μαζί της, να την περιπατήσει και να της χαϊδέψει.

Ο γάμος της με το διάδοχο έγινε με μεγάλη μεγαλοπρέπεια, πριν ακόμα η μικρή πριγκίπισσα συμπληρώσει τα δώδεκα χρόνια της. Ο δούξ της Βουργουνδίας ήταν τότε δέκα έξ χρονών. Πολύ νόστιμη εινε η περιγραφή της πρώτης νύχτας του γάμου, την οποία μας δίνει ένας χρονικογράφος της εποχής :

«Μόλις—γράφει—η νύφη έπαισε στο κρεβάτι, μήκτε μέσα στον νυμφικό θάλαμο ο σύζυγός της, συνοδευόμενος από τον κόμητα ντε Μπωβιλλίε, και πλάγισε κι αυτός στα δεξιά της, επί παρουσία του βασιλέως και πολλών ανωτέρων Αδελφών. Έπειτα ο βασιλέως έφυγε μαζί με τους Αδελφούς του, έκτος από τον κόμητα ντε Μπωβιλλίε, ο οποίος στεκόταν δίπλα στο προσκέφαλο του δουκός και της δούκισσας ντε Λούνε, ή οποία στεκόταν δίπλα στο προσκέφαλο της νύφης. Η βασιλική διαταγή πού καθόριζε τα του γάμου, έλεγε ότι μετά ένα τέταρτο της ώρας ο διάδοχος έπρεπε να σηκωθεί από το κρεβάτι. Πράγματι, έπειτα από ένα τέταρτο, ο διάδοχος σηκώθηκε και συνοδευόμενος από τον κόμητα ντε Μπωβιλλίε βγήκε από τον νυμφικό θάλαμο, άφου προηγουμένως φίλησε την μικρή γυναικούλα του.

Την έπειτην, έξακολουθεί ο χρονικογράφος, δύο άνθρωποι έμειναν πολύ δυσαρεστημένοι με ότι είχε συμβεί : Ο βασιλέως ήρωτα, γιατί παρά τη διαταγή του ο νεαρός δούξ είχε φιλήσει τη μικρή δούκισσα. Και ο δούξ ντε Βερνύ έπειτα, ο μικρότερος άδελφός του δουκός της Βουργουνδίας γιατί ο άδελφός του είχε δεχθεί να άφηση το κρεβάτι της νύφης. Ο μικρός δούξ ιδήλωσε μάλιστα ότι, αν αυτός ήταν στή θέσι του άδελφού του, δεν θα σκονάριζαν καθόλου, ή αν τον σκονάριζαν με το στανιό, θα έδενε τα κλάμματα, ως πού να τον ξαναβάλλον στο κρεβάτι της πριγκίπισσας !»

Έπειτα από τρεις μέρες, ο βασιλέως επέτρεψε στον δούκα να ξαναβεί τη μικρή του γυναικα. Οι δύο σύζυγοι κάθισαν κοντά και μίλησαν για χίλια δυο πράγματα, και έπειτα έπαιξαν μαζί στον χίπο. Σε μια στιγμή μάλιστα, ή μικρή πριγκίπισσα διηγήθηκε στον δούκα ότι κάποτε ένας περιεργός άστρολόγος της πατρίδος της της είχε πει πως θα παντρευόταν έναν

πριγκίπα της Γαλλίας και ότι θα πέθανε πολύ νέα.

—Αν πεθάνω πράγματι νέα, τού είχε έπειτα, ποιόν θα παντρευτείτε σεις, κύριε ;

—Μην τού συλλογίζεσθε καθόλου αυτό, της απάντησε ο δούξ. Γιατί αν πεθάνετε πριν από μένα, όχτω μέρες αργότερα θα πεθάνω κι εγώ !

Και πράγματι έτσι έγινε, όπως θα ιδούμε παρακάτω.

Αρκετά χρόνια πέρασαν από τότε. Η δούκισσα έντομεταξύ μεγάλωσε, και μαζί με την ηλικία της μεγάλωσε και ή όμορφιά της. Ήταν τώρα μια όμορφη πριγκίπισσα, και όπως όλες ή άριστοκράτισσες της εποχής έκείνης, είχε κι αυτή τις έρωτικές της λεπτομέρειες.

Ο πρώτος άνθρωπος, στον οποίο χάρισε την καρδιά της, ήταν ο δούξ ντε Φρονσάκ, ο όμορφότερος και ο ιπποτικότερος Αβλόκος της εποχής έκείνης. Μά ο δούξ της Βουργουνδίας, ο οποίος έμαθε τις σχέσεις της μαζί του, έληξε και παραπονέθηκε στον πατέρα του και ο Λουδοβίκος 14ος έβλεψε τότε τον δούκα ντε Φρονσάκ στη Βαστίλλη.

Η δούκισσα έστρεψε τότε τα βλέμματά της στον κόμητα ντε Ναυζί, ο οποίος έγινε αργότερα στρατάρχης της Γαλλίας, και ο οποίος στην εποχή έκείνη ήταν ένας άλλος αξιοματικός στην Αύλη του σύζυγού της. Εύτυχως ή δυστυχώς, κι αυτόν, ο ντε Ναυζί είχε τότε μια έρωτική περιπέτεια με μια μικρή ύποκόμισσα, ή οποία ήταν έπισση στην Αύλη της όμορφης δούκισσας. Η μικρή ύποκόμισσα δεν άργησε να καταλάβη ότι ή προσοχή της κυρίας της είχε στραφεί στον όμορφο ιππότη της. Μά, αντί να της άφησε έλευθερο το έδαφος, όπως συνήθιζαν στην εποχή έκείνη να κάνουν οι μίζοι στους μεγάλους, έκανε μια σκληρή στον κόμητα ντε Ναυζί και τού έδωσε να καταλάβη ότι ήταν διατεθειμένη να προκαλέση μεγάλο σκάνδαλο, αν αυτός άνταπεκρίνετο στο αίτημα της δούκισσας. Ο κόμητας κατάλαβε τότε τον κίνδυνο, βρήκε ενκαιρία και έφυγε σε μια έκστρατεία και άφησε έτσι τη θέσι του σε έναν άλλον, πιο θαρραλό άπ' αυτόν, τον μαρκησιο ντε Μολεβριέ.

Ο Μολεβριέ δεν ήταν καθόλου όμορφος, ίσως μάλιστα να ήταν και άποκρουστικός. Μά, καθώς είχε απινθηρόβολο πνεύμα και φαντασία πολύ γόνιμη για τον καιρό, άποκρίθηκε κάθε τόσο καινούργιες μηχανοραφίες, και άπεριόριστη φιλοδοξία, σκέφτηκε πως θα ήταν μεγάλη έπιτυχία του αν κατορθώνε να προσελκύση την έννοια της δούκισσας. Άρχισε λοιπόν να την τριγυρίζει με έπιμονη και δεν άργησε να έπιτύχη το σκοπό του. Η όμορφη δούκισσα τού έδωσε να καταλάβη ότι δεν ήεπε καθόλου άδιάφορη απέναντί του.

Μά τότε έξαφνα, ο μαρκησιος έλάτει τη διαταγή να φύγει σε μια έκστρατεία. Αν έφυγε, φυσικά δεν θα είχε να έλλιση τίποτε πια. Γι' αυτό σοφίστηκε και τού πολύ νόστιμο. Έκανε τον άρροστο, και άφου σηκώθηκε έπειτα από λίγες μέρες άπ' το κρεβάτι, προσείχθηκε ότι είχε χάσει τη φωνή του !

Μ' αυτόν τον τρόπο ο ποιηρός αυτός μαρκησιος έπέτυχε δύο πράγματα. Πρώτα-πρώτα, γλύτωσε από την έκστρατεία. Και έπειτα, δεδομένου ότι μιλούσε πια με πολύ χαμηλή φωνή, ψευδισιά σκεδόν, σε όλους όσους πλιγαναν και τόν έβλεπαν, μπορούσε να κάνει άνεύχλητα το ίδιο και με την όμορφη δούκισσα, να της κρυφουμλά δηλαδή παντού και πάντοτε στο αυτί και να κανονίζει μια χαρά τις δουλίτσες του !

Η χρυσή αυτή εποχή του μαρκησιού κράτησε έναν δλόκληρο χρόνο. Μά μια άνοσησία του δεν άργησε να άποκαλύψη την κωμωδία πού έπαιζε και να τον καταστρέψει. Μία μέρα είχε συναντήσει τη δούκισσα καθώς έβγαγε από την έκκλησία και προσεβρέθηκε να τη συνοδεύσει στο ανάκτορο της. Η δούκισσα όεχτηκε με χαρά.

Μά έκείνη τη μέρα ο μαρκησιος δεν ήταν καθόλου στά καλά του. Τό προηγουμένο βράδυ είχε ιδεί τη φίλη του σε μια συγκέντρωση της Αύλης να γλυκομιλά με κάποιον Αδελφό και, ηλιάρχος καθώς ήταν,

όχιως να της κάνει παρατηρήσεις, μόλις βρέθηκε μόνος μαζί της. Της έσοφισσε με λίσσα τα λεπτά δαχτυλά της και με φαινομενική ευγένεια στην έκφρασή του, της έκανε μια τρομερή σκηνή στο δρόμο. Έτσι την άδήςσε ως τού μέγαλό της, όπου ή δούκισσα έπεσε λιπόθυμη από την ταραχή της.



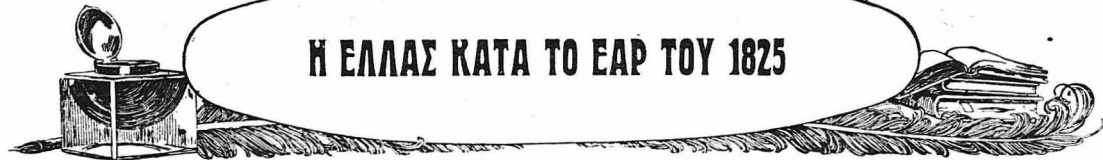
Συνάντησε τη δούκισσα καθώς έβγαίνε από την έκκλησία...



ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΑΙΟ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Του Κόμητος ΓΚΙΟΥΖΕΠΕ ΠΕΚΚΙΟ

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΑΡ ΤΟΥ 1825



Τό πυρσολικό του Τσιμπίη κι' έ Κανάρης. Ό συνταξιδιώτης μου ιατρός Πετρακής. Η έρηνια του Πειραιώς. Πρὸς τήν 'Αθήνα. Τό θέριμα του κριθαριού. Τό θέαμα των 'Αθηνών. Τά γυμνά σπίτια. Η 'Ακρόπολις. Έρείπια και άρχαιότητες. Η συνέλευσις τής Πνυκός. Τό Θησείο. Τό Λύκειο των 'Αθηνών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΙΖ.

— Η εμπνεύσις σας, ελτα στόν Τοιμάχη, εινε υπέροχη και σε τιμά. Μόνον ό Κανάρης εινε άξιος νά χρησιμοποιήση όπωσ πρέπει τό πυρσολικό σας.

Όπως έμαθα άργότερα, όταν τό πυρσολικό τοιμάστηκε, ή Κυβέρνησις έδωσε στόν Τοιμάχη τήν άδεια πού ήρτησε κι' έτσι ό Κανάρης ξεναγήθηκε στό πέλαγος για νά πυρπολήση τουρκικά καράδια.

Όταν ελτα στόν Τοιμάχη πὸς πρόκειται νά πάω στόν Πειραιά κι' από κει στήν 'Αθήνα, μου πρότεινε νά συνταξιδιέσω μ' έναν νεαρό φίλο του γιατρού, πολύ μορφωμένο, τόν κ. Πετρακή. Έτσι ξεφυγα από τήν Κούλουρη μαζί με τόν Πετρακή, ό όποιος ήταν πράγματι πολύτιμος σύντροφος.

Ταξιδεύοντας για τόν Πειραιά, συνάντησαμε τήν μοιρα του Μιαούλη. Σιγά—σιγά άπλώθηκε γύρω μου ή νύχτα. Τό πρωί, μόλις ξυπνήσαμε, βρισκόμαστε μπρὸς στόν Πειραιά. Η συγκίνησι μου ήταν μεγάλη. Μά όταν έφριζε τό πρώτο βλέμμα πρὸς τό λιμάνι του Πειραιώς έμελαγχόλησα. Η έκδοσι ήρχαία πόλις δέν ήταν τώρα παρὰ μιά χέρσα έκτασις. Έρημο τό λιμάνι, σπίατα γκρεμισμένα, καλύβες... Διέκρινα χωρίς μακρὰ τόν Παρθενώνα κι' ή καρδιά μου χτύπησε δυνατά...

Βγήκαμε λοιπόν στήν Ξηρά, έτοιμοι ν' άνέβουμε στήν 'Αθήνα...

Από τόν Πειραιά ὡς τὰς 'Αθήνας ὁδὸς ὀδοίος ἦταν γεμάτος ἀπὸ γυναικόπαιδα πὸν ἐρχόντουσαν ἀπ' τὴν πόλι.

Ήταν ἡ ἐποχὴ τοῦ θεορισμοῦ τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία ἔχει θαυμασιὰ εἰσοδικίμησι στήν Ἀττικὴ, καὶ τὴν ὁποία οἱ ζωρικοὶ ἀνακατεῦνον με ἀλευρι καὶ σιτῆρι καὶ φτιαίνουν ἀρετὰ νόστιμο ψωμί.

Αὐτὲς λοιπὸν τὲς ἡμέρες ὅλοι οἱ κίττοινοί τῆς 'Αθήνας καταγιγνόντουσαν νὰ μαζέψουν τὰ σιτηρὰ τους καὶ νὰ τὰ ἐξασφαλίσουν στήν πόλι, πρὶν ἔρθουν οἱ Τούρκοι σὰν ἀκούδες καὶ φέρουν καταστροφὴν στὴ χώρα.

Υστερα ἀπὸ πορεία δύο ὥρων ἀνάμεσα ἀπὸ ἑλῆς κι' ἀμπέλια, μὴ-κα, ἐπὶ τέλους, στήν 'Αθήνα. Οἱ δρόμοι ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ πλληλκάρια. Μὰ τὰ σπίατα ἦταν ἄδεια καὶ γυνὰ ἀπὸ ἔπιπλα, για τὸ φόβο τῶν Τούρκων, πὸν ὄταν ἐπιδοφόμου, λεηλατοῦν τὰ πάντα.

Κατὰ τὸ χειμῶνα ὁ πληθυσμὸς τῶν 'Αθηνῶν ποικίλει μεταξὺν δόδεκα καὶ δεκατεσσάρων χιλιάδων ψυχῶν. Τὸ καλοκαίρι ὁμοσ δέν ἀπομένουν στήν πόλι, παρὰ μόνον τρεῖς χιλιάδες πλληλκάρια για νὰ τὴν ὑπερασπίουν ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Η 'Ακρόπολις ἀπαιτεῖ φρουρὰ πεντακοσίων μόνον ἀνδρῶν καὶ

Όταν σιγηθε, τὰ διηγῆθηκε ὅλα σὲ μιά ἐμπιστη αὐλικὴ τῆς, ἡ ὁποία πάλι τὰ ἀνεκοίνωσε στόν περίηγο γιατρού τὸ βασιλέως, τόν Φαγλόν. Ο' Φαγλόν σκέφτηκε τότε νὰ ἀπαλλάξη τὴ δούκισσα ἀπὸ τὸν ἑλιάρη φίλο τῆς. Πῆγε στόν βασιλεῖα καὶ τὸν ἔπεισε, ὅτι στήν κατάστασι πὸν βρισκότανε ἡ ὑγεία τοῦ μαρκησιῦ, μόνάχα ὁ ἀέρας τῆς 'Ισπανίας θὰ μπορούσε νὰ τὸν κάνη καλά. Κι' έτσι τὴν ἐπομένη ὁ μαρκησιὸς ἔτασαν τὴ διαταγὴ νὰ φύγῃ στήν 'Ισπανία, ὅπου τὸν ἔστειλε ἀπὸ ἐνδιαφέρον για τὴν ὑγεία τοῦ ὀ βασιλέως!

Δέν μπορούσι νὰ διηγηθοῦμε ἐδῶ ὅλες τὲς ἐρωτικές περιπέτειες τῆς ὥραιας δούκισσης, ἡ ὁποία ἐπῆρσαν πάρα πολλές. Ἀναφέρουμε μόνάχα ὅτι πέθανε νεαρωτῆτα καὶ ὅτι ὄχιτὸ μέρως ἀργότερα τὴν ἀκολούθησε, ὅπως εἶχε ελεῖ, στόν τάφο κι' ὀ άντρας τῆς, ὁ ὁποῖος, πρὸ ὄλους τοὺς ἄλλους τῆς, δέν ἔπαισε ποτὲ νὰ τὴ λατρεύῃ.

ἔχει ἄφθινο νερὸ καὶ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα. Ο' στρατηγὸς Γκούρας, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, τὴν ἔχει ἐφοδιάσει ἔτσι πὸν νὰ μορῆ ν' ἀντέξη σὲ διετὴ πολιορκία.

Η πόλις δέν προστατεύεται παρὰ ἀπὸ ἓνα τεῖχος, πῶσ ἀπ' τὸ ὁποῖο τοποθετοῦνται, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, δύο ἢ τρεῖς χιλιάδες ἀκροβολιστῶν. Τὸ τεῖχος αὐτὸ θὰ ἦταν ἀτελέστατο προπῶγοι πρὸς ἀπόκρουσι τακτικῶν εὐρωπαϊκῶν στρατῶν, ἀλλὰ για νὰ σταματήσῃ τὸ τουρκικὸ ἀσκήρι, ἀρκεῖ κι' ἓνας ἄλλος τεῖχος.

Κατὰ τὸ ἔτος 1822 τὸ Μεσολόγγι σῶθηκε ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν οἰκοσι χιλιάδων Τούρκων, χάρις σ' ἓνα... χαντάκι!..

Ἐπίσης ὄταν οἱ ἔγερτο κατεῖχαν τὴν Πελοπόννησο, ἔχαν φροντίσει νὰ χτίσιν σ' αὐτὴ ἓνα πλῆθος μικρῶν φρουρίων καὶ πύργων, ἐπάνω σὲ ὑψώματα. Τὰ φρούρια αὐτὰ καὶ οἱ πύργοι ἀναπληροῦσαν τὴν ἑλλειψὴ πολυαριθμῶν στρατῶν.

Οἱ Ἀθηναῖοι μάλιστα ἔχουν ἐπινοήσει ἓνα θαυμασιὸ σύστημα ὑπερασπίσεως κατὰ τὸ ἔχθροῦ, τὸ ὁποῖο ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοὺς Τούρκους κάθε ἑλιπίδα λαφυραγοίας.

Ο' στρατηγὸς Γκούρας δηλαδὴ διέταξε τὰ γυναικόπαιδα ν' ἀδειάζουν τὴν πόλι, πρὶν ἀρχίσουν ἡ ἔχθροσφιες. Ἐπίσης ἔχουν ἀφήσει τὰ σπίατα γυμνά, χωρὶς κανένα ἔπιπλο. Έτσι ἂν οἱ Τούρκοι καταλάβουν τὴν 'Αθήνα, δέν θὰ κερδίσουν παρὰ μερικὸς σπορὸς λιθαρῶν. Ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ σπίατα, ὅλη ἡ ἄλλη πόλι δέν εινε παρὰ ἓνα σόντολο ἔρειπιον.

Στὲς 30 Μαῖου ἔτυχε νὰ παρενεθῶ στὸ συμβῶλιον τῶν ἀρχηγῶν τῆς 'Αθήνας, πὸν συγκροτήθηκε σ' ἓνα καλὸ μωσουλμανικὸ ἔταμι.

Ἐξαίνα μῆκε μέσα ἓνα πλληλκάρη, τὸ ὁποῖο ἔφερε ἀπ' τὸ Ναύπλιο τὴν εἰδησι, ὅτι τὸ Ναυαγίον παρὰ ὄθρε.

Παρὰ τὴν ψυχραιμία καὶ τὴν ἀπάθεια πὸν χαρακτηρίζει ὄλους τοὺς προκρίτους τῆς Ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος, ἡ εἰδησι αὐτὴ ἔταρσε τοὺς ἀρχηγούς τῆς 'Αθήνας καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ ἀποδέσιν ὄλοι μαζί τὰ τοιμασία τους κάτω καὶ νὰ βυθιστῶν σὲ σήμερις...

Η ἀρχαιοτῆτες τῆς 'Αθήνας εινε πολλές, ὑπέροχες, διασηλοπεριγγραπτες. Οἱ Τούρκοι δέν τὲς ἐπόρσεχαν, ὡς γνωστὸν, καὶ τὲς ἄφηναν νὰ καταστρέφονται. Μὰ οἱ Ἀθηναῖοι τὲς φιλάνε πειὰ σὰν τὰ μάτια τους. Ἀρχαῖνα μάλιστα νὰ καθαρίζουν τὴν 'Ακρόπολι ἀπ'

τὰ συντρίμματα πὸν τὴν κατέκλιζαν. Ἀπὸ τὲς ἀρχαιοτῆτες μ' ἐνηγοησαν πολλὸ καὶ ἡ Βιζαντινές, ἰδίως δὲ ὁ ναὸς τοῦ Δαρνιοῦ, με τὸν ὑπέροχο ψηφιδωτὸ Παντοκράτορα του. Ὅπως στήν ἀρχαιοτῆτα, ἔτσι καὶ τώρα, ὁ λαὸς τῆς 'Αθήνας σινε νέρχεται κι' ἐκλέγει τοὺς ἀρχοντάς του στήν Πνύκα.

Όταν πληθαίνει στήν 'Αθήνα Τουρκικὸς στρατὸς, οἱ Ἀθηναῖοι μαζεῖονται καὶ κλείνουνται σὸ ναὸ τοῦ Θησεῖος. Τὴν ἡμέρα ποῦφταν στήν 'Αθήνα, βεῖκα τοὺς Ἀθηναίους στὸ Θησεῖο νὰ συσκέπτονται ἂν πρέπει νὰ δεχτοῖν στήν πόλι τους τὸν στρατηγὸ Στράτο καὶ τὴ φαμίλια του. Δισταζαν νὰ τὸν φιλοξενήσουν, γιατὴ τὴν προηγομένη ἡμέρα, ὁ Στράτος εἶχε φερθεῖ βίβανασ σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς ἐπιτρόπους τῆς Κυβερνήσεως.

Πρὸ ἀρεχτόν ἐτῶν ὑπάρχει στήν 'Αθήνα καὶ Λύκειο, στὸ ὁποῖο διδάσκειται ἡ Ἑλληνικὴ, ἡ Ἱταλικὴ καὶ Ἱστορία. Τὸ Λύκειο ἔχει καὶ μισρὴ βιβλιοθήκη, φοιτοῦν δὲ σ' αὐτὸ περὶ τοὺς ἔξῃητα μαθητὰ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.



Ο Παντοκράτωρ του Δαρνιοῦ